

[Poul Møller.]

der så sin søn hænge i Varde galge: Tak du din gud for, at du ikke blev dømt ved Riber ret.

Ved det her foreliggende forslag om bunden opsparing inddrages der 200 mill. kr., idet jeg ser bort fra den allerede vedtagne bundne opsparing, der nu er sammenarbejdet med den nye i det foreliggende forslag. Beløbssummen svarer således til regeringens forslag om den såkaldte „stille zone“. Det må dog ikke overses, at lønningerne her kommer til fuld udbetaling med de konsekvenser, som dette medfører for omkostnings- og prisniveauet i landet og for den skattepligtige indkomst, idet opsparingsbeløbet ikke er fradragsberettiget.

For min gruppes medvirken til dette forlig har det været afgørende, at det opsparingspligtige beløb hensættes på en spærret konto i nationalbanken, og at man derved undgår, at beløbet blot forøger bankers og sparekassers kassebeholdning. Der er ikke taget stilling til, hvorvidt dette beløb kan anvendes. Der står blot i loven, at det kan kun ske med finansudvalgets godkendelse. Foreløbig skal det spærres, og vi er enige om, at kun en helhedsvurdering af samfundets samlede likviditet til sin tid må blive afgørende for, hvorvidt en del af beløbet kan anvendes til det ene eller det andet formål.

Om enkeltheder i forslaget skal jeg kun gøre nogle få bemærkninger.

Som det vil ses af forslaget § 2, opererer man med forskellige indkomstgrænser for forsørgere og ikke-forsørgere, hvilket jeg for så vidt ikke har noget at indvende imod. Men herved aktualiseres påny de ugifte tjenestemænds krav om lige løn for lige arbejde, og jeg går ud fra, at det nedsatte udvalg til behandling af tjenestemændenes problemer vil underkaste også hele forsørgerproblemet i tjenestemandsloven en grundig behandling.

Men også i anden henseende får denne sondring en vis betydning. Vi har for tiden her i folketinget et udvalg siddende om forslaget om bosætningslån. Vi har formentlig alle indtryk af, at dette forslag ikke har de lyseste udsigter til at blive gennemført, først og fremmest på grund af hele den finansielle situation, vi befinder os i. Men der måtte vel netop derfor være anledning til at overveje i det udvalg, der skal nedsættes, om ikke en delvis frigørelse af det opsparingspligtige beløb kan finde sted, når en ung mand eller kvinde indgår ægteskab. Det er rigtigt, at ikke-forsørgere i almindelighed har større opsparingssevne, men de har også ofte større opsparingsbehov, hvorfor en til-

føjelse til § 13, stk. 2, måske kunne være af betydning.

Det er muligt, at man herudover bør undersøge, om der ikke vil være grund til at tage et vist hensyn til andre grupper. Folk, der betaler studieudgifter for deres børn, er sandelig ikke privilegerede efter den danske skattelovgivning. Børnene er i en alder, hvor børnefradrag og børnetilskud er en saga blott. Man må huske på, at disse mennesker ved at bekoste deres børns uddannelse foretager en samfundsmæssigt værdifuld opsparing, der ofte er betydelig i forhold til deres økonomiske evner, og som derfor kunne falde ind under § 13, stk. 1, om, at folk, som har forpligtet sig til en betydelig opsparing, skal kunne fritages helt eller delvis for bunden opsparing.

Vi står nu overfor den anden lov om bunden opsparing i denne rigsdagssamling. Vi har også vedtaget en lov, der bemyndiger finansministeren til at optage forsvarslån til 150 mill. kr. I alt er der herved skabt muligheder for låneforanstaltninger til ca. 500 mill. kr., hvoraf ca. 350 mill. kr. kommer til at påhvile staten som en forpligtelse. Jeg tror, vi må gøre os klart, at vi hermed har udtømt vore muligheder for ad denne vej at sanere landets økonomi. Vi må jo ikke glemme, at f. eks. de 200 mill. kr., der skal gå ind i nationalbanken, skal tilbagebetales senest om 8 år. Vi må ved løsningen af vore nutidige problemer være forsigtige og ikke trække for store vekslers på fremtiden for at løse nutidens vanskeligheder. Ingen ved, om det vil være lettere om 8 år at klare vanskelighederne. Fortsætter inflationen, eller kommer vi efter en kortere depressionsperiode ind i en ny inflation, vil fremtidens finansminister formentlig se med stor frygt på den virkning, som udbetaling af dette beløb kan afstedkomme, og befinder vi os omvendt i en depressionsperiode, vil tilvejebringelsen af de fornødne midler nok også medføre hovedpine.

Hjælper derfor de nu anvendte midler ikke, er prisudviklingen os stadig ugunstig, kan vi ikke forøge vor produktion og eksport tilstrækkeligt til, at vi kan opnå balance, tror jeg, at tidspunktet for regering og rigsdag må være inde til at finde andre midler til opnåelse af valutabalace og bekæmpelse af inflationen end dem, vi hidtil har benyttet os af, og selvom det drejer sig om et mindre spørgsmål i denne forbindelse, vil jeg gerne spørge den højtærede finansminister, hvornår vi kan vente at høre nyt fra det udvalg, der er nedsat til undersøgelse af spørgsmålet om præmiering af den frivillige opsparing. Jeg ved godt, at dette udvalg ikke